

MENKİBE: Emanete Verilen Şey Geri İstenince

Eshâb-ı kirâmdan “Rumeysa radiyallahü anhâ” hazretleri şöyle anlatıyor: Çocuğum hasta idi. Babası Ebû Talha bir yere gitmişti. Oğlum öldü. Üzerini örttüm. Babası döndüğünde;

- Hasta nasıl oldu? diye sordu.

- Bu geceden daha iyi gece geçirmedi, dedim. Sonra yemek getirdim, yedi. Her zamankinden daha çok süslendim. Sevinçli görünüyordum. Dedim ki:

- Komşumuza ariyet olarak bir şey verdim. Bir zaman sonra geri isteyince, sanki o malı temelli vermişim gibi, istemeyerek iade etti. Üstelik ağladı da!. Ebû Talha “radiyallahü anh” hayretle dedi ki:

- Şaşılacak şey, ne akılsız insanlar bunlar. Emanete verilen şeyi geri isteyince, hiç iade etmek zor gelir mi? Hemen cevap verdim:

- Senin oğlun bize, Allahü teâlânın bir hediyesi, bir emâneti idi. Yanımızda emanet olarak duruyordu. Bugün geri isteyip aldı. Ebû Talha, güzel sabır göstererek dedi ki: - Hepimiz de Allah’a döneceğiz. Sabah olunca Ebû Talha bunu Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimize anlattı.

Resûlullah efendimiz de buyurdu ki: **(Dünkü geceniz mübârek olsun. Büyük bir gece geçirdiniz. Cennet’e girdiğimde Ebû Talha’nın hanımı Rumeysa’yı orada gördüm.)**

Kaynak: Gençlerin Rehberi